

РЕШЕНИЕ

№ 6715

гр. София, 07.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 16.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Балев, като разглежда дело номер **9353** по описа за **2012** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 22573 от 28.09.2012 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от „М.“, вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], [улица], представлявано от управителя Г. Д. С., чрез процесуалния представител адв. К. И. Д. от Софийската адвокатска колегия, срещу Съдебно решение без номер от 14.06.2012 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 19 състав по нахд № 24722 по описа за 2011 г. С последното е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 22-2203209 от 20.07.2011 г. (НП), издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 115 КТ.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на съдебното решение, предмет на касационна проверка. Мотивите на СРС приемат за вярна представената от административнонаказващия орган теза, която не отговаря на действителното положение и не отразява вярно фактическата

обстановка. След проведена на 24.06.2011 г. проверка, извършена от Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място], е изискано представяне на трудови договори на служителите на дружеството, а на 01.07.2011 г. в изпълнение на инструкциите на проверяващите са представени – допълнително споразумение към трудов договор № 73/24.03.2011 г. от 25.03.2011 г.; присъствени листа/графици и Заповед № 11/14.02.2011 г. След получаване на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2203209/06.07.2011 г. и в законоустановения тридневен срок от връчването му е внесено писмено възражение с доказателствата към него. В касационната жалба се твърди, че в хода на проверката са представени Правилник за вътрешния трудов ред и графици, от които се вижда безспорно какво е работното време, а това се потвърждава и от свидетелските показания на актосъставителката Е. Д. Б.. Според касатора административнонаказващият орган (АНО) е допуснал съществени процесуални нарушения при издаването на обжалваното НП и същото не отговаря на изискванията на чл. 57 ЗАНН. Това се отнася и за АУАН, в който липсва посочване на датата и мястото на извършване на нарушението и обстоятелствата, при които то е извършено.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът [фирма], чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена и да бъде отменено обжалваното съдебно решение.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място] чрез процесуалния си представител юрк. З., оспорва жалбата. По същество моли съдебното решение, предмет на касационна проверка, да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на въззивния съд следва да бъде оставено в сила като правилно и законосъобразно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 22-2203209 от 20.07.2011 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда“, [населено място]. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил, а именно: На 24.06.2011 г. около 21:00 ч. в [населено място], на 01.07.2011 г. и на 06.07.2011 г. е извършена проверка

по спазване на трудовото законодателство от служители в Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място] на ресторант [фирма], находящ се в [населено място],[жк],[улица]. При проверката било установено, че А. М. Г. имала сключен Трудов договор № 73 от 24.03.2011 г. с дружеството, на основание чл. 114 КТ, с уговорено работно време до 40 часа месечно, тоест за работа през определени дни от месеца. В договора не е било уговорено дневното разпределение на работното време. На 06.07.2011 г. срещу [фирма] е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-2203209, в който е отразено, че дружеството е нарушило разпоредбата на чл. 115 КТ. Въз основа на този АУАН е издадено спорното НП, с което на основание чл. 416, ал. 5, във вр. с чл. 414, ал. 1 КТ, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лв. за нарушение на чл. 115 КТ.

За извършване на проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП по делото са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства –показанията на Е. Б. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).

При така изложената фактическа обстановка и въз основа на събраните доказателства, въззивният съд е направил следните правни изводи:

Актът за установяване на административно нарушение и спорното НП са издадени от компетентни органи и при спазване на предписанията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57, ал. 1 ЗАНН. Съдът е съобразил разпоредбата на чл. 115 КТ, която предвижда общо задължение в съдържанието на трудовите договори, сключени за определени дни в месеца, освен условията по чл. 66, ал. 1 КТ, да се уговарят продължителността и разпределението на работното време, като трудовият договор се сключва винаги в писмена форма. Отчел е също така, че изключение от посоченото правило не е предвидено за някои категории случаи. Имуществената санкция по чл. 414, ал. 1 КТ е последицата за работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. Въззивният съд е счел, че по силата на чл. 115 КТ в сключения трудов договор с А. М. Г., [фирма] е следвало изрично да посочи дневното разпределение на работното време при предоставяне на работната сила, което не е направено. Представеното от касатора Допълнително споразумение към трудов договор № 73/24.03.2011 г. от 25.03.2011 г., сключено на основание чл. 119 КТ, съдът е счел за ирелевантно към предмета на делото, защото не е представено към момента на констатираното нарушение. Освен това не отменя задължението за работодателя, предписано с чл. 115 КТ. Предвид всичко изложено въззивният съд е намерил, че извършеното от [фирма] нарушение е безспорно доказано и административнонаказващият орган правилно е ангажирал административнонаказателна отговорност на касатора като му е наложил имуществена санкция в минимално предвидения размер от 1500,00 лв.

Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав след съвещание намира, че постановеното от СРС съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно, макар по съображения, различни от изнесените в жалбата.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на акта, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при

спазване на забраната по чл. 220 АПК. Именно в тези рамки в настоящия случай, съдът дължи произнасяне досежно съответствието на обжалваното решение с материалния закон при проверката, която е длъжен да извърши съгласно чл. 218, ал. 2 АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН. Въз основа на фактите, установени от въззивния съд, касационната инстанция намира, че изводите му за законосъобразност на спорното НП са направени в противоречие със закона.

Настоящият касационен състав споделя изцяло направените в обжалвания съдебен акт правни изводи досежно наличието на материална компетентност на издателя на АУАН и спорното НП, както и извода за съставянето и издаването на тези актове в съответствие с изискванията на ЗАНН. Доводите на касатора в обратния смисъл не намират опора в закона.

Правилна и законосъобразна е преценката на съда също така, че [фирма] е осъществило състава на административно нарушение, като е нарушило разписаното в чл. 115 КТ задължение за уговаряне с работника или служителя освен на продължителността, така и на разпределението на работното време.

Съгласно нормата на чл. 115 КТ с трудовите договори по този раздел, освен условията по чл. 66, ал. 1 КТ, се уговарят продължителността и разпределението на работното време, а може да се уговаря и периодичността на изплащането на трудовото възнаграждение”. Задължението за работодателя, сключващ договор по чл. 114 КТ за работа през определени дни от месеца е точно и ясно формулирано и неизпълнението му подлежи на санкциониране. Правилно въззивният съд не е ценил представеното допълнително споразумение от 25.03.2011 г. по причина, че с него не се отменя задължението на работодателя да договори и впише в трудовия договор и разпределението на работното време при договорите, сключени за определени дни в месеца.

В жалбата подадена до СРС [фирма] моли, при условията на евентуалност, да бъде приложен института на чл. 29 ЗАНН. Очевидно се има предвид чл. 28 от същия закон, който урежда хипотезата на „маловажен случай” на административно нарушение. По този въпрос въззивният съд не взел становище.

Предвид това, касационната инстанция съобщи следното:

По силата на чл. 414, ал.1 от КТ, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500,00 до 15000,00 лв.

В настоящия случай, предвид конкретните факти, установени по делото, съставът на касационния съд намира, че са налице са предпоставките за приложение на чл. 415в КТ поради маловажност на нарушението. Съгласно цитираната разпоредба, за нарушение, отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в КТ и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100,00 лв. до 300,00 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 50,00 лв. до 100,00 лв.

Разпоредбата на чл. 415в КТ урежда привилегирован състав, който е специален и изключва приложимостта на чл. 28 ЗАНН, тъй като не предвижда напълно освобождаване от административнонаказателна отговорност, а налагане на същото по вид административно наказание – имуществена санкция, но в многократно по-нисък размер.

Маловажните нарушения, установени по КТ, съобразно чл. 415в КТ имат два основни

признака: нарушението да е отстранено веднага след установяването му по реда на КТ и от него да не са настъпили вредни последици за работници и служители – в този смисъл Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. на Върховния административен съд (ВАС) по тълк. д. № 7/2010 г., ОСК, докладчик съдията К. Х.. Безспорно, в спорната хипотеза те са налице - нарушението е отстранено и от него не са настъпили вредни последици за работника. Освен това, допуснатото нарушение не е сред изрично посочените от законодателя в разпоредбата на чл.415в, ал.2 КТ изключения от хипотезата на маловажност.

По изложените съображения, касационната инстанция намира, че обжалваното решение следва да бъде отменено като неправилно поради нарушение на материалния закон и делото следва да бъде решено по същество чрез преквалификация на нарушението по чл. 415в, ал.1 КТ предвид правомощията на съда съобразно цитираното по-горе тълкувателно решение на ВАС. Санционният акт следва да бъде изменен, като се намали наложената имуществена санкция до размера, съответстващ на предвидения в разпоредбата за маловажно нарушение минимум от 100,00 лв.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2, предл. второ АПК и чл. 222, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Съдебно решение от 14.06.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 19 състав по нахд № 24722 по описа за 2011 г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 22-2203209/20.07.2011 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда, във вр. с чл. 414, ал. 1 от същия закон, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лв., за нарушение на чл. 115 от Кодекса на труда, като вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-2203209/20.07.2011 г., издадено от директор на Дирекция „Инспекция по труда”, [населено място], с което на основание чл. 416, ал. 5 от Кодекса на труда, във вр. с чл. 414, ал. 1 от същия закон, на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лв., като на основание чл.415в, ал.1 от Кодекса на труда определя на [фирма], с ЕИК[ЕИК] имуществена санкция в размер на 100,00 (сто) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.